

အိုင်

သုမတူအောင်ချစ်

အခန်း (၁)

အင်္ကျီတွေ အကုန်ဆွဲထုတ်၊ ချိတ်ကနေ အကုန်ဖြုတ်ချ၍ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် အလိုမကျတိုင်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်၊ ဖယ်ပစ်လိုက်နှင့် ခရီးဆောင်သေတ္တာလေးထဲကို တကယ်ရောက်တော့ စကတ်၊ အင်္ကျီအားလုံး ပေါင်း ဆယ်ထည်ပင်မပြည့်ချင်။

"ဟူး"

မွေ့ရာ အစွန်းမှာ ခြေတစ်ဖက်ချ အိခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီးချမိ၏။ စိတ်ပျက်လို့ မဟုတ်ပါ။ တက်ကြွလွန်းနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

ခရီးသွားဖို့ အတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်ရသည့် အလုပ်ဆို သူမ အလွန် စိတ်ဝင်စား၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကကျ တော့ ဘုရားဖူးသွားမည်၊ သီတင်းကျွတ်လို့ ရပ်ဝေးမြေခြားက လူကြီးသူမတွေကို သွားကန်တော့မည်၊ စသဖြင့် ခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရပြီဆို ဖေဖေအတွက် ပုဆိုးအင်္ကျီ၊ ကိုကြီးအတွက် က ဘာ၊ အလွန်အတွက် ဘယ်လို၊ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံအောင် ပြင်ဆင်ရသည် က မေမေတာဝန်။

ခုကျတော့ မေမေရော ဖေဖေရော မရှိကြတော့ပါ။ အလွန်ကို ကိုကြီးက စောင့်ရှောက်ထားသည် ဆိုပေမဲ့ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူရတာမျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်ခါတလေ ကိုကြီး ဟိုနားဒီနားသွားမယ်ဆိုရင် အလွန်ပဲ ပြင်ဆင် ပေးရသည်။ ။

"ကြီးကြီးကို မခိုင်းတော့နဲ့ နေရာတကာ၊ အသက်လည်း ကြီးပြီ၊ မေ့ မေ့လျော့လျော့နဲ့ အမှားအယွင်းဖြစ်ရင် ကိုကြီးက သိပ်ခွင့်လွှတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး "။

ဟု မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာ ထားတာတွေ ရှိတော့ အိမ်မှာ ကြီးကြီးကို နေရာ တကာ ‘တ’လို့ မရပေ။

ဒါကြောင့် လည်း အကျင့်ပါနေတာဖြစ်မည်။ အလွန် ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်ရင်း အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ပြီးရင် ဘာတွေထည့်ရဦးမှာ လဲ စဉ်း စား၏။ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ပဲ လုပ်ရမှာ ဖြစ်သည် မို့ ကြီးကြီးရေလို့ ခေါ်ဖို့ လည်း သတိမရတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ အလွန် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေတုန်းမှာ ပဲ ကြီးကြီး ဝင်လာ၏။

"ဟင် ... သေတ္တာ ပြင်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက်တာ ဘာမှ လည်း မထည့်ရသေးဘူး"

ဟု ပြောကာ အလွန်ရှေ့ထိ လျှောက်လာသည် ။ သေတ္တာနှင့် ခုတင် ပေါ်က အဝတ်ပုံကြီးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်၍ ...

"အင်္ကျီထည့်မလို့ လား၊ ဖွပ်စတာလား လွန် လေးရယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ အားလုံး မီးပူပြန်တိုက်ရတော့မယ်"

"ကြီးကြီးကလည်း သူလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လာညည်းနေတယ်၊ ဒီမှာ ဦးနှောက်စားနေရတဲ့ အထဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီမှာ လေ အများကြီးရှိနေပြီး ဘာထည့်ရမှန်းမသိဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးက ကကြီကကြောင်လုပ်ရင် ဒုက္ခ"

ကြီးကြီးက ပင့်သက်ရှိက်၍ ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ ဖွထားသည့် အင်္ကျီတွေကို လက်တစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး သူမဘက်ကို ဆွဲယူကာ ...

"အဲဒါ ကြီးကြီးပြောတာပေါ့၊ သူက လွတ်မှ သွားရမှာ ကိုအရင်ပြောပြီးမှ ပြင်ပါတော့လား၊ ကိုယ့်အစ်ကိုက ပြောရင် ရတာပဲဟာ"

"ကြီးကြီးက ကိုကြီးအကြောင်းမှ မသိတာ၊ ညအိပ်ညနေခရီးသွားမယ်ပြောတိုင်း ဘယ်တုန်းက ရှောရှော ရှူရှူလွှတ်တာ ရှိလို့ လဲ၊ ပဲခူးမှာ တစ်ညအိပ်လေးသွားတာတောင်မှ နှစ်ညအိပ်ဖြစ်သွားတာကို မိုးမလင်းခင် လိုက်ခေါ်တာလေ"

"ဒါကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို ဖိဖိစီးစီးမထိန်းသိမ်းရင် ဒုက္ခတွေ့သွားမှာ ပေါ့၊ သူ့မှာ စီးပွားရေးက တစ်ဖက်၊ နှမကို ထိန်းသိမ်းရတာ တစ်ဖက်နဲ့ ၊ နိုင်ငံ မပြောနဲ့ ခရီးဝေးသွားတာကို ကြီးကြီးလည်း မကြိုက်ဘူး"

ဖြစ်ပြီ၊ အလွန်က အင်္ကျီတွေ ပြန်ခေါက်နေသည့် ကြီးကြီးကို နှာခေါင်းရှုံ့ပွပွနှင့် မဲ့ရွဲ့ကြည့်၏။

"ဘာထူးလဲ၊ ကိုကြီးရဲ့ စပိုင်ကျနေတာပဲ"

ဟု အသံမထွက်ဘဲ ပွစိပွစိပြောနေသည်။ ။ ဒီလိုပြောနေနိုင်သည် ဟု တွက်မိပြီး ကြီးကြီး ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ အလွန်က မျက်နှာလွှဲပြီးပြီ။

လက်ပူးလက်ကြပ် မဖမ်းလိုက်မိပေမဲ့ ကြီးကြီးက ရိပ်မိသဖြင့် ...

"တွေ့လား၊ သူ့အစ်ကိုကို ကြောက်ရတိုင်း ကျုပ်ကို မကျေမနပ်နဲ့ ၊

ဟွန်း ... ရော့ ဒါလေးနဲ့ အောက်ခံ အနက်လေး တွဲဝတ်၊ လွန်လေးနဲ့ သိပ်လှတာ၊ ထည့်လိုက် "

ဒီလိုပဲ အလွန် စိတ်ကောက်တော့မဲ့ အခြေမြင်လျှင် ကြီးကြီးတို့ လေပြေထိုးပြီ။

ဖွထားတာတွေကို မီးပူတိုက်ထားသည့် ပုံစံ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်ခေါက်၍ ခရီးဆောင်သေတ္တာလေးထဲမှာ ပြည့်စုံသွားသည် အထိ ကြီးကြီးကလည်း လုပ်ပေးသွားကာ ...

"အညာဒေသဆိုတော့ ရေချိုးမိုးချိုး ဆင်ခြင်၊ ဆေးတွေ ဘာတွေ ထည့်သွားဦးနော်၊ ကိုယ်နဲ့ တည့်တဲ့ ဆေးဆိုတာ နေရာတကာမှာ ရှာမရတာ ဖြစ်တတ်တယ် "

"အညာဒေသ မဟုတ်သေးပါဘူး ကြီးကြီးကလည်း ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းက မကွေးတိုင်းထဲမှာ ဆိုတော့ မြေလတ် ဒေသလောက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ပြီးတော့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေနဲ့ လည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အချက်အချာ ကျနေတော့ စည်တယ်၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်းလည်း မြင့်တယ်၊ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သူမြို့သားတွေ အရမ်းချောတာ သိလား "

ပြောပြရင်း ပြုံးနေသည့် အလွန်မျက်နှာလေးကို ကြီးကြီးက မျက်လုံးဝင့်ကြည့်၏။ အလွန်က ပြန်ကြည့်ပြီး ပခုံးလေးနှစ်ဖက် တွန့်သည် ။

"အလွန်က ‘နှင်းနေခြည်’ ကိုကြည့်ပြီး ပြောတာပါ၊ ဒီကို ခဏခဏပါလာတဲ့ ‘နှင်း’ကို ကြီးကြီး မြင်ဖူး ရဲ့ သားနဲ့ "

ဟု ပြောပြီး မျက်နှာငုံ၍ ရယ်နေပြန်သည် ။ ‘နှင်းနေခြည်’ကို မသိဘဲ နေမလား၊ ဖြူဝင်းနုမွတ်နေသည့် အသားအရေနှင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး ပါပဲ။

အညာဒေသက ဆိုတာပင် ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိအောင် ဝင်းစိုနနဲ့နေ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါ။

"ကြည့်လည်း လုပ်ပါ 'နွေအလွန်' ရယ်၊ အညာကို အလည်လိုက်သွားပြီး ရှင်လေးပါ အညာသူ ဖြစ်သွားပါ ဦးမယ်"

"ဟား ဟား"

ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။ အလွန်က လက်ခုပ်လေးတီးပြီး ရယ်ချလိုက်သည်။

"ဘာတွေ ဒီလောက် သဘောကျနေတာလဲ"

ကိုကြီးအသံကြောင့် ရယ်သံလေး တိခနဲရပ်သွား၏။ လက်ခုပ်တီးလိုက်သော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပြန်ခွာဖို့ မေ့သွားပြီး တင်းခနဲ ပူးဆုပ်၏။

ကြီးကြီးက တွေ့ကြပြီဆိုသည့် မျက်လုံးနှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

"ဒါတွေက ဘာလဲ၊ ဘယ်သူ ခရီးသွားမလို့ လဲ"

အခန်းဝကနေ၍ နှုတ်ဆက်ဖို့ သာဖြစ်ပေမဲ့ အိပ်ရာထက်က ဖွင့်လှက်သားရှိနေသော အင်္ကျီတွေ အစီအရီ ထည့်ပြီးဖြစ်သည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာကို မြင်လိုက်သဖြင့် နိုင်ငံ အထဲ ဝင်လာသည်။

"ကဲ ပြော လိုက်လေ၊ ပြောမှ ဖြစ်မဲ့ဟာကို"

ကြီးကြီးက အစဖော်ပေးခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားပါပြီ၊ အလွန်က သေတ္တာကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကိုကြီးကို ရယ်ပြကာ ...

"ဟိုလေ ... ဟို နှင်းနဲ့ ဆင်ဖြူကျွန်းကို လိုက်သွားမလို့ "

"ဘာ"

"ကိုကြီးကလည်း နှစ်လယ်လောက်ကတည်းက အလွန် ပြောထားသားနဲ့ "

"ပြောထားတာက ကျောင်းပိတ်ရက် ခရီးသွားမယ်ဆိုတာလေ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းထိ ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ"

ပြီး၍ ဝင်လာသည့် နိုင်ငံ့ မျက်နှာက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ ။ အလွန် နောက်ထပ် ပြောလို့ မရ အောင် မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ပြန်ထွက်သွားဖို့ လှည့်တော့ အလွန်က နောက်ကနေ လက်ကို လိုက်ဆွဲထားရင်း ...

"ကိုကြီးကလည်း တစ်ပတ်လောက်ပဲဥစ္စာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး တစ်ခါတလေမှ သွားတာကို၊ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်တော့ ချန့်စံပေးသင့်ပါတယ်"

"မဟုတ်တာ ညီမလေးရာ၊ နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာ မေ့နေသလား၊ မိဘမောင်ဖား မပါဘဲ သူများ မြို့ရွာမှာ ညအိပ်ညနေသွားတာ လူ ဘယ်လောက်အထင်မြင်သေးလဲ"

"သွားလာရင်း အပျော်လွန်ပြီး ကြန့်ကြာတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကြီးရဲ့ ၊ ကိုကြီး ခွင့်ပြုလို့ သွားတာပဲဟာ၊ ကိုကြီးက ပြန်ခဲ့တော့ဆိုရင် တစ်ရက် တစ်ညမှ မစွန်းစေရဘူး၊ ပြီးတော့ နှင်းတို့ က အဲဒီမှာ မြို့မျက်နှာဖုံးပါ၊ တကယ့်လူရည်သန့်တွေ"

"သူ့ကိုယ်သူ ပြောတာလား"

"ဪ ... သဲလေးကလည်း ဆင်ဖြူကျွန်းသူပဲဟာ၊ သူတို့ ချင်းသိကြတာပဲ၊ သဲ ပြောပြတာ"

နိုင်ငံ့ မျက်နှာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေပုံပေါက်လျက်

ဝုန်းဒိုင်းထဖြစ်ချင်သည့် ဒေါသကို ကီးသုံးရ သဖြင့် မသက်သာ။

စည်းကမ်းတွေ ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားထား မစားရဘူး၊ မသွားရဘူး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တားမြစ်ထား ပါစေ အလွန် မရမကပူဆာပြီဆို လှမ်းပြီးသည့် ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုပ်သွားအောင် သူ တတ်နိုင်ခဲ့တာ မရှိဖူးပေ။

ပြောတော့ဖြင့် ကိုကြီးကို အလွန် အရမ်းကြောက်ရတာ တဲ့ ။

လူကြားလို့ တော့ကောင်းသည် ၊ ပြီးတော့ ထင်ရာ လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ။

"နေပါဦး၊ ဒါတွေထည့်သိုပြင်ဆင်ထားတာ ဘာလဲ၊ ကိုကြီးကို အခုခွင့်တောင်းတာလား၊ အသိပေးတာ လား"

ကိုကြီး မေးဆတ်ပြသဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်သည့် ကိုယ့်သေတ္တာကို ဝတ္ထုရားအရ ပြန်ငုံကြည့်ရ သည် ။ ပြီးမှ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့၍ ...

"သွားချင်လို့ ပြင်ဆင်နေတာပါ၊ ကိုကြီးက မလွှတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ..."

"အခန်းအောင်းပြီး တစ်ပတ်လောက် ကောက်ကွေးနေမယ်၊ လူခြေတိတ်မှ စားချင်တာထွက်စားပြီး ကိုကြီး ရှေ့မှာ အစာငတ်ခံနေသလို ဆန္ဒပြမယ်၊ ပြောလေ ဆက်ပြော"

အလွန် နှုတ်ခမ်းလေး ပို၍ စူထော်နေတာကို ခေါင်းငုံ့ထားပေမဲ့ မြင်နေရသည် ။ နိုင်ငံ အခန်းထဲကနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီး ရေခဲသေတ္တာဆီ တန်းသွားသည် ။ အလုပ်က ပြန် လာပြီး လူအိုက်စိတ်အိုက်နှင့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုအမောဖြေရမှန်းမသိ။

‘သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်’တဲ့ ။ ဘာကိုပြောတာမှန်း ခုတော့ သူ သိပြီ ဖြစ်၏။ ညီမလေး ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည် ။ ဆိုးလိုက်တာ တာတေလံ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒါဆိုဒါ မလိုချင်လည်း ဇွတ်၊ လိုချင်တော့လည်း ဇွတ်၊ ခက်ပါလား။

"ကိုကြီး ..."

စဉ်းစားလို့ မပြီးသေး နောက်မှာ ရောက်နေပြန်သည် ။

"တော်ကြာ နှင်းတို့ ဖုန်းဆက်တော့မှာ ကိုကြီးရဲ့ ၊ အလွန်က ‘ကိုကြီး ကို ပြောထားပြီးသား၊ လွှတ်မှာ ပါ’ လို့ ကြွားထားတာ၊ တကယ်လည်း အလွန် ပြောထားတာပဲ ဥစ္စာ၊ သွားမယ်နော်၊ ကိုကြီး စိတ်မချရင် ကြီးကြီးကို ထည့် လိုက်လေ"

ရေသောက်တာတောင် လည်နင်၏။ အလုပ်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဒီကောင်မလေး အလိုက် ကမ်းဆိုးလည်း မသိ။

"သူများ တွေဆို ရှမ်းပြည်ဘက်ကို သွားကြ၊ ချင်းပြည်နယ်သွားကြနဲ့ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေဆီ အလည် လိုက်ကြတာ၊ ကိုကြီးက အလွန်ကျမှ အထူးတဆန်းလာလုပ်နေတယ်၊ နောက် ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူးလေ၊ ဟိုနားဒီနားလည်း မသွားဘူး၊ နော် ကိုကြီး"

အပြစ်တင်လိုက်၊ တောင်းပန်လိုက်နှင့် လက်မောင်းကို လာဖက် တော့ တစ်ဖက်ကနေ ရေဘူးကိုင်ထား ရင်း နိုင်ငံ လှည့်ကြည့်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အလျှော့ပေးရတော့မှာ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ မရ။

ကတိတွေတောင်းရမည်။ စည်းကမ်းတွေနဲ့ တုပ်နှောင်ရဦးမည်။

‘ဇွဲအလွန်’ဆိုသည့် ကောင်မလေးက မလွယ်။

အခန်း(၂)

"ဟယ် ငါဒေါက်ဖိနပ်တော့ သွားပါပြီ"

ငွေမင်ရောင်ပြောင်လက်နေသည့် သုံးလက်မဒေါက်ချွန်က ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်သော ဖုန်တွေလည်း ရှိ သည့် မညီမညာလမ်းပေါ်မှာ လူကို လှုပ်ခါချဖို့ ချည်း ကြိုးစားနေ၏။

ဒီဖိနပ်နှင့် ပြေးလွှားသွားနေခဲ့သည့် အလွန်မှာ ခုကျမှ ဖိနပ်မစီးတတ်လို့ ယိမ်းယိုင်နေသလို လူရယ်စရာ ကြီး ဖြစ်နေသည် ။

"ဖြစ်ရမယ် အလွန် ရယ်၊ အိမ်ရှေ့ထွက်ကတည်းက လမ်းကိုကြည့်နေရတဲ့ ဥစ္စာ၊ သင့်တော်မဲ့ဖိနပ်ကို စီး ခဲ့ပါလား"

သဲက မသက်မသာကြည့်၍ ဝင်ပြောသည် ။ နှင်းကတော့ မပြောပေ။ ထို့ပြင် အလွန်ကိုပဲ တွဲခေါ်ရတော့ မလိုလို၊ အိမ်ထဲပဲ ပြန်ဝင်ရမလိုနှင့် အီလည်လည်မျက်နှာလေး ဖြစ်နေရှာသည် ။

‘လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ အလည်လာပါနဲ့ ’ အသည်းအသန်ခေါ်ခဲ့တာက သူမ ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိ သူပီပီ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဒေသကို သူများ မဲ့ရွဲကဲ့ရဲ့ မှာ ကိုလည်း မခံနိုင်ပေ။ အလွန်က ကဲ့ရဲ့ ဖို့ တော့ စိတ်ကူးရှိပုံ မပေါ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ပေါင်ထိပ်သာသာထိ ကပ်ကျပ်နေကာ အောက်ဖျားမှာ ထီးကလေးလို ဝဲသွားသည့် ထဘီစကပ် ကို လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမ

ထားပြီး ဖိနပ်နှင့် ခြေထောက်ကို နှမြောတသစွာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ။

ခြေဦးထိပ်ကလေးတွေ ခြေဖဝါးစောင်းတွေမှာ နီရဲနုဖပ်နေတတ်သည့် ခြေအစုံက ခုတော့ နုတာလည်း မပေါ်၊ နီနေတာလည်း မမြင်ရ။

ငွေမင်ရောင် ဖိနပ်ပြောင်ပြောင်လေးကလည်း ဘာရောင်မှ မထွက်နိုင်တော့ပေ။ ပိုဆိုးသည် က ပင့်မထားသည့် ထဘီကို လွှတ်ချပြီး ဒီတိုင်း ဆက်လျှောက်ပါက လမ်းပေါ်က ဖုန်တွေ ခူးဆစ်လောက်ထိ လုံးဝင်လာဖို့ ရှိနေသည်။ ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

"နှင်း၊ နတ်ကနားက ဘယ်မှာ လဲ၊ ဆိုင်းသံတွေတော့ အကျယ်ကြီး ကြားနေရတယ်နော်"

"ဘာလဲ ဒီတိုင်း ခရီးဆက်ဖို့ မေးတာလား၊ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ဖိနပ်သွားပြန်လဲလိုက်၊ မဟုတ်ရင် နင် ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်းလဲမှာ ကျိန်းသေတယ်"

နှင်းက မဖြေရသေးဘဲ သဲ ကပဲဝင်ပြော၏။ အလွန်က နှင်းကို 'ဟုတ်လား' ဆိုသည့် မျက်လုံးနှင့် လှည့် ကြည့်သည်။ ။ နှင်းက သဲကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ ...

"ဒီလောက်မဆိုးပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလည်း ကိုယ့်မြို့ကို သိဒ္ဓိတင်နေလိုက်တာ မပြောချင်ဘူး ဟွန့် ...၊ လယ်ကန်သင်းထဲဆင်းမဲ့လူကို ပြောနေတာကျနေတာပဲ"

နှင်း ဒေါသဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး သဲ က ရယ်သည်။ ။ ပြီးတော့ အလွန် ခြေထောက်ဖြူနုနုလေးကို မေးဆတ်ပြ၍ ...

"ငါတို့ က ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက ရန်ကုန်သူ၊ ဖုန်မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ လမ်းမဆိုးပေမဲ့ သူ မလျှောက်တတ်မှာ စိုးလို့ ပါ၊ ဘယ်လိုလဲ အ

လွန်၊ ဒီတိုင်းလျှောက်တတ်လား။"

နှင်းကို ဖြေရင်း အလွန်ကို လှည့်မေး၏။ အလွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း အတွေ့အကြုံသစ်ဆို အလွန်တို့ က စိတ်ဝင်စားတတ်သည် ။

အထူးသဖြင့် အူဝဲဆိုကတည်းက အထိန်းတော်၊ အချောတော်တွေနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ဘဝမှာ ဆင်းရဲ တာကို ဘာမှန်းမသိခဲ့ပေ။

မသိတာ၊ မတတ်တာဆို သိချင်၊ တတ်ချင်သည့် အကျင့်က သူများ မထင်တာကို ပို၍ လုပ်ပြချင်တာ လည်း ပါသည် ။

သုံးယောက်သား နတ်ကနားပွဲဆိုတာကိုရောက်တော့ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မိကြရင်း အလွန်က ဖုန်တွေ တက်နေသည့် ခြေထောက်ကို ထဘီလေး မ၊ကြည့်၏။

"ငုံ့တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကွာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပါမလာဘူးထင်လို့ လား"

"ဟင်"

"ပြုတ်မထွက်ခဲ့ပါဘူး၊ ပါလာပါတယ်"

"အယ်"

ဘေးကနေ ကပ်ပြောသွားသည့် လူငယ်သုံးယောက်ကို အလွန် တအံ့တဩလိုက်ကြည့်၏။ နားထဲမှာ ရိုင်းသွားသည် မို့ ရှက်သလိုလို၊ ဒေါသဖြစ်သလိုလို သဲ က တက်ခေါက်၍ ...

"တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ကောင်တွေ၊ ပြောသွားလိုက်တာ"

"ဘာပြောလို့ လဲဟာ၊ အလွန် ငုံ့ငုံ့ကြည့်နေတာလည်း စချင်စရာပဲဟာ၊ ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့ "

ပြော၍ နှင်းက သဲကို ခေါင်းခါပြသည်။ ။ အလွန် ပါးစပ်ယဉ်တာကို သိထားသဖြင့် ရန်မပွားစေချင်။ ။ ထို့ပြင် လိုအပ်လျှင် လက်ပါတတ်သော အလွန့်ကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော် ပြောတာမျိုးလည်း မလုပ်သင့်ဟု မြင်၏။ ။

နတ်ကွန်းဆိုသည့် နေရာက ကုန်းအဆင်း အနိမ့်ပိုင်းထဲမှာ ဖြစ်ကာ ဘေးမှာ ရော နောက်မှာ ရော လက်ပံ ပင်၊ ညောင်ပင်ကြီးတွေ အုံ့ဆိုင်း အေးမြနေ၏။

နေ့လယ်ခင်းကြီးတောင်မှ ထိုနေရာမှာ နေပြောက်သာသာပဲရှိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ကုန်းလျှောပုံစံကြီးမို့ သုံးလက်မ ပွိုင့်ဒေါက်နှင့် အလွန် မသက်သာပေ။

"ဟဲ့ ဟိုကောင်တွေ အလွန့်ကို ကြည့်နေတယ် သိလား"

သဲက ပြန်စသည်။ ။

ရယ်ကျဲကျဲ ပြုံးစိစိနှင့် တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ လှမ်းကြည့်နေသည့် မျက်နှာတွေကို အလွန်လည်း မြင်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူမ ကြည့်နေမိတာက ထိုမျက်နှာတွေကို မဟုတ်ပေ။ ဆိုင်းဝိုင်းဘေးမှာ ရပ်နေသည့် ဖြူနဲ့နဲ့ ပုံရိပ်လေးတစ်ခုကို ဖြစ်၏။ ဆိုင်းသံထဲမှာ ပတ်မတီးသံက နှလုံးခုန်သံကို ဆောင့်ခုန်သွားအောင် ဆွဲလှုပ်ခေါ်နေ သလို ဖြစ်နေသည်။ ။

ထိုအသံကို စိမ်းသက်နေသောကြောင့် နတ်ကနားပွဲ ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဆိုင်းဝိုင်းနှင့် နီးနီးလေးရပ် ကြည့်နေရသည့် အဖြစ်ကို အလွန် သိပ်တော့ မနှစ်မြို့ပေ။

ထိုလူရွယ်ကတော့ လက်ပိုက်ရပ်နေလိုက်တာ ပတ်မကြီးနဲ့ ဆိုင်းပိုင်းကြားထဲမှာ ဖြစ်၏။

‘ဗေထိ’ချနေသည့် ပတ်မတီးသံကြောင့် အလွန် တွန့်ခနဲ မဲ့ခနဲ ဖြစ်နေသော်လည်း သူကတော့ နတ်ကတော်တွေထဲမှာ စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။

"ဟဲ့ ဘယ်ကိုကြည့်နေတာလဲ မျက်လုံးက"

ဘေးကနေကြည့်ပြီး အလွန် ဟိုသုံးယောက်ဆီ မျက်လုံးရောက်တယ် ထင်ကာ နှင်းက လက်တို့ ပြီး ခပ် ကြိတ်ကြိတ်မေး၏။ ဒီတော့မှ သူတို့ ကိုကြည့်နေတာထင်ပြီး သွားအဖိုးသားဖြစ်နေကြသည့် မျက်နှာမည်းမည်း သုံးခုကို အလွန် သတိထားမိသွားသည် ။

ထိုသုံးကောင်နှင့် ဟိုတစ်ယောက်က ကပ်လျက်ဖြစ်နေ၏။ အတူတူ မဟုတ်ကြတာတော့ သေချာသည် ။ သူက လက်ပိုက်ရပ်လျက် ဘယ်ကိုမှ မကြည့်။ ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း ပြောတာမရှိ။

"ကဲ ကဲ ပုပ္ပားတောင်၊ အမေနံကရိုင်းကို ချော့မယ်၊ သားတော်နှစ်ပါးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဒီလိုပျော်မယ် ဟေ့"

နတ်ဦးစီးက ခေါင်းမှာ ကျွဲခေါင်းပုံတင်လျက် ကိုယ်မှာ မင်းသမီး အဝတ်အစားတွေနှင့် လှချင်တိုင်းလှ နေသည် ။ နေ့လယ်ခင်းမှာ ရောင်စုံမျက်နှာနှင့် ချွေးစို့စို့ဖြစ်သော်လည်း လှနေတာပဲ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ယောက်ျားမှန်း လုံးဝမသိလောက်အောင် ခါး၊ တင်၊ ရင် အားလုံး အချိုးကျ လှပနေသည့် အဖြစ် ကို အလွန် အံ့လည်း အံ့ဩသည် ။ သဘောကျ၏။

"တကယ်ပဲနော် နှင်း၊ နတ်ကနားပွဲ ငါ တစ်ခါမှ သေချာမကြည့်ဖူး"

ဘူး၊ နတ်ကတော်တွေ တော်တော် လှတာပဲ"

"ဘယ်သူ ပိုလှလဲ"

"နံကရိုင်းမယ်တော် လုပ်ထားတဲ့ နတ်ကတော်က ပိုချောတယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ လက်ဆစ်လေးတွေကို ပျောက်နေတာပဲ၊ လည်ပင်းမှာ စလုတ်လည်း မရှိဘူး၊ ကိုယ်လုံးလှတာကတော့ ထားပါတော့၊ မျက်နှာ ဒီလောက် လှနေတာ အရမ်းအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဗြုန်းခနဲကြည့်ရင် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်နဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ကနားစီးလေ၊ မကတဲ့ အချိန်ဆိုလည်း မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်မရှိပေမဲ့ နုနုဖပ်ဖပ်လေး ပဲ၊ ဟိုတစ်ယောက်လိုပေါ့၊ ယောက်ျားစစ်စစ်ကနေ အခြောက်ရပ်ပေါက်နေတာ"

"ဟင် ... ဘယ်တစ်ယောက်လဲ"

အလွန်က အံ့ဩသွားပြီး သဲမျက်နှာကို မော့ကြည့်သည် ။ သဲက လက်ပိုက်ရပ်လျက်ရှိသည့် သူ့ကိုပဲ မေး ဆတ်ပြကာ ...

"နင် ကြည့်နေတဲ့ တစ်ယောက်လေ"

အလွန်က လိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိနှင့် ...

"ငါကြည့်နေတာ နင် မြင်တယ်ပေါ့"

"မြင်သားပဲ"

"ပလို့ ဂျီ"

"အမေ့"

စကားကောင်းနေတုန်း ပတ်မသံကြီး ဝင်လာသဖြင့် အလွန်တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။ 'အမေ့'လို့ ယောင် အော်လိုက်တာ ကျယ်သွားသ

လား၊ သူ့ဘာသာ မျက်နှာလှည့်လာတာလားမသိ။

ထိုတစ်ယောက်နှင့် အလွန် မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။ အလွန် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားပေမဲ့ သူက မထူးခြားစွာ ပြန်လှည့်သွား၏။

"ချောလိုက်တာ၊ အဲ ... အဲဒါ တကယ်အခြောက်လားဟင်"

အလွန် မေးလိုက်စဉ်မှာ ပင် ပန်းစည်းနှစ်စီးကို တစ်ဖက်စီမှာ ကိုင်ထားသည့် ကနားစီးက ရှေ့တိုး လာပြီး သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည် ။

သူက အံ့အားသင့်သွားပုံနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်၏။ ဘေးဘီကို ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ 'သူ့ကိုလား'ဆိုသည့် မေးခွန်းနှင့် ကိုယ့်မျက်နှာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ သားတော်ကို ခေါ်တာ"

ကနားစီး၏ အသံကလည်း အက်ကွဲရှုတ်တလေးနှင့် မိန်းကလေး အဆိုတော်တစ်ယောက်နှင့် ခပ်ဆင် ဆင်ပင်။

သူက သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံနှင့် ဆံပင်သပ်၏။ ပြီးမှ တစ်တောင်လောက် မြင့်သော နတ်ကွန်းပေါ်ကို လှမ်းတက်သွားသည် ။

နတ်ကွန်းက သိပ်လည်း မကျယ်ပါ။ ပေနစ်ဆယ်လောက် ပတ်လည်ပဲရှိကာ နတ်နန်းပေါ်မှာ ကလေးတွေ နှင့် ရှေ့ဆုံးက ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးတွေပိုက်၍ ငွေတွေ ဖွေးခနဲ ဖျော့ခနဲ ပေးကမ်းနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးတွေ ရှိ သည် ။

ကြည့်တဲ့ သူတွေကတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ပဲ၊ အုတ်ခုံကို ဝိုင်းပတ်ပြီး မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်ကြည့်ကြတာ ဖြစ်သည် ။

မယ်တော် ဝင်ပူးနေသည့် ကနားစီးက ကိုင်ထားသည့် ပန်းစည်းနှင့် သူ့ခေါင်းကို သုံးကြိမ်ခန့် ပွတ်သပ် ဆွဲချသည်။ ။

"သားတော် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြော၊ မယ်မယ်က အားလုံးဖြစ် ()မယ်"

ကနားစီး၏ မျက်နှာက နီမြန်းလျက် ကိုင်ထားသည့် ပန်းတွေက ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ ။

တကယ်ဝင်ပူးနေပြီး တကယ်ပဲ မ,စတော့မလို ဖြစ်၏။ သူက ရှက်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ဘယ်ကိုမှ စူးစိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံးတွေ ဟိုဒီဝေ့သည်။ ။

ခပ်ပါးပါးကုပ်ထောက်ဆံပင်ကို ရှေ့ကသပ်လိုက်၊ နောက်ကိုသပ်လိုက်ဖြစ်ရင်း ရယ်ပဲရယ်နေ၏။

"သားတော်က ရှက်နေတာလား၊ မယ်မယ်က သားတော်ကို နှစ်သက်ချင်လို့ ဒီပွဲမှာ သားနဲ့ အတူပျော် မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

ပြောပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ မြှောက်လိုက်၏။ ဆိုင်းသံက ကျွတ်ကျွတ်ညံသွားသည် ။ ဟိုခုန် ဒီခုန်နှင့် ဘယ်လိုလဲ၊ သူလဲနတ်ပူးသွားပြီလား။

နှမြောတသစွာ ငေးကြည့်နေမိသဖြင့် အလွန်ကို ကြည့်၍ သဲ က တခစ်ခစ် ရယ်သည်။ ။

"ဘာရယ်တာလဲ"

ဘေးပြောချင်တာမဟုတ်ပါ။ သဲကို တကယ်မေးချင်တာ ဖြစ်၏။ ရှုပ်အင်္ကျီမိတ်ကပ်ရောင်အကွက်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပေမဲ့ မျက်နှာက သွယ်သည်။ ။ ဆံပင်က ကုပ်ပေါ်မှာ ရှည်ကျနေသလို မျက်ခုံးအော

က် လောက်ထိ ဆင်းနေသည့် ဆံမြိတ်ကလည်း ထူသည်။ ။

တင်ထားသလား ထင်ရလောက်အောင် နှာတံက ကော့စင်းနေကာ()သောနှုတ်ခမ်းပါးတို့ က ထောင့်ချိုးလေးတွေ ပေါ်နေ၏။

တော်တော်ကို ချောနေသည် မို့ သဲ ပြောသလို ဖြစ်ဖို့ ကလည်း တော်တော် သေချာနေပါ၏။

မေးသာမေးလိုက်ရသည် ၊ ဖြေသံကိုတော့ သိပ်မကြားချင်ပေ။ သဲက အလွန် ပခုံးလေးကို ဖက်၍ နားနား ကပ်ကာ ...

"အဲဒီကောင် အရမ်းချမ်းသာတာဟ၊ သုံးပင်ထောင့်မှာ နေတာ"

"သုံးပင်ထောင့်ဆိုတာ လမ်းနာမည်လား"

"ဟင့်အင်း ရပ်ကွက်ပေါ့၊ ဒါက ဘုရားကြီးကုန်းအရှေ့ပိုင်းလေ၊ ဝါသနာ ဘယ်လောက်သေးတယ် မသေးတယ် ဟိုဘက်အဖျားနဲ့ ဒီဘက်အဖျားကို လိုက်ကြည့်တာသာ ကြည့်တော့"

"ဪ ..."

"မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ သူ့အစ်မက အလယ်တန်းကျောင်း အုပ်ဆရာမလေ၊ တညောင်မှာ ဆို တော့ သွားရပြန်ရတာ ပင်ပန်းလို့ တဲ့ မိဘတွေက မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ ဘယ်နှစ်နှစ်မှ မလုပ်လိုက်ရဘဲ နားနေတာ"

"သူက အငယ်ဆုံးပေါ့"

"ဟုတ်ပဲ၊ ချမ်းသာတယ်၊ ချောတယ်၊ ရောက်လေရာမှာ ချစ်မဲ့ ကြိုက်မဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ပဲ၊ သူက မိန်းမဆို လှည့်ကို မကြည့်တာ"

"ဖြစ်ရလေ"

ဘယ်လိုလိုင်းပူးပြီး ခုန်ပေါက်နေတာမှန်းမသိသည့် သူ့ထံသို့ အလွန် လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ပါးစပ်ဖွင့်ရယ် နေတာကလည်း ဘယ်လိုဗို့အား တွေနှင့် ညှို့ငင်နေမှန်းမသိ။

"ဒါဆိုရင် သူက မိန်းမလျာလားဟင်"

"မဟုတ်သေးရင်တောင် ဖြစ်လာဖို့ ရှိတယ်"

"သဲရယ် သူများ အကြောင်းကို ..."

ဘေးကနေ အားလုံးကြားနေရသဖြင့် နှင်းက ဝင်ဟန့်သည် ။ သဲနဲ့ နှင်းက တစ်မြို့တည်းသူတွေဖြစ်ပြီး ပုံစံမတူ။ သဲက ညိုညို၊ ပုပု၊ နှင်းက ဖြူဖြူနုနုလေးနှင့် လှသည် ။

သဲက စိတ်ထဲထင်သလို မြင်သလို ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်ပြီး နှင်းက တော့ ဒီလိုပြောဆိုတာကို ကြိုက်ပုံ မပေါ်။

"ဦးကြည်ဇင်တို့ က ဒီလောက်သန့်ပြန့်ရည်မွန်တာ သူတို့ ရဲ့ သားသမီးကို နင်ပြောသလိုကြီး အဖြစ်ခံပါ့ မလား၊ ပြီးတော့ ဖိုးခွားက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီတိုင်းပဲ ချောလာလို့ စကြ၊ နောက်ကြရင်း လူတွေက ထင်နေတာပါ"

"ဟား ..."

သဲကတော့ အပြတ်အသတ်ဖဲ့ဖို့ ကျကျနနမဲ့ရယ်၏။ ရယ်မော ကခုန်နေသည့် ဘက်ကို သရော်လှောင် ပြောင်သလို ကြည့်ကာ ...

"ဟုတ်မှာ ပဲနော်၊ ဟိုမှာ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ ဘာနဲ့ ဖြစ်နေပြီ"

"ဒါကတော့ အတင်းခေါ်တင်ပြီး နတ်သွင်းနေတာကိုး"

နတ်ပွဲကလည်း လူတွေ ပိုပိုများ လာ၏။ ကတဲ့ လူတွေလည်း ပို၍ ခုန့်ပေါက်လာသည် ။ ထိုစဉ် အသား လတ်လတ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် လူကြားထဲကို တိုးဝင်လာ၏။ မျက်နှာသည် အဆမတန် တင်းမာနေလျက် ထောင်ကားနေသည့် မေးရိုးနှစ်ခုက အံ့ကြိတ်ထားမှန်း သိသာ၏။

သူ့ဘေးမှာ အသားမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာကာ မေးဆတ်ပြလိုက်တော့ ထိုလူက ကနေ ကြသည့် ကနားပွဲဆီကို တက်သွား၏။

"ဟိုမှ ... ဟိုမှာ တွေ့လား၊ အဲဒါ ဦးကြည်ဇင် ဆိုတာပဲ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ နံပါတ်တစ်အချမ်းသာဆုံး၊ ဖိုးခွားကို လာခေါ်တာ ကြည့်နေ"

နှင်းက အလွန် လက်မောင်းကိုလှုပ်၍ ကပ်ပြော၏။

"ခေါ်သွားတာ သူတို့ ရဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ"

နတ်ပွဲနေသည် ဆိုသောလူက လာခေါ်တော့လည်း ပြန်ပါသွားတာပဲ ဖြစ်သည် ။

"ပြန်ရအောင်"

သူထွက်သွားသည့် နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း အလွန် က ပြောလည်း ပြော၍ နောက်ကို ပြန်တိုးထွက် ၏။ နှင်းနှင့် သဲတို့ က ချက်ချင်းပင် အလွန် နောက်က လိုက်ခဲ့ကြရကာ ...

"အလွန်ရယ် တို့ ဆေးနဲ့ တို့ ပြီး ခေါ်သွားခံရတာ ကျနေတာပဲ၊ နင်တော့ သွားပြီ"

သဲကပဲ စ၍ ဝေဖန်လေသည် ။ သူတို့ အပြင်ထွက်လာကြစဉ်မှာ ကု

နီးမြင့်ထိပ်တွင် ရပ်ထားသည့် ကား အဖြူလေးပေါ်သို့ ဦးကြည်ဇင်တို့ တက်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။

ကားလေး ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ...

"သူ့နာမည်က ဖိုးခွားတဲ့ လား"

"ဘယ်ကလာ၊ နာမည်က 'သမား'တဲ့ "

"မိန်းမဆန်ဆန်ကြီး"

နေရာတကာ ကဲ့ရဲ့ ထူလွန်းသည့် သဲကို နှင်းက မျက်စောင်းရွယ်ပြန်သည် ။

"ဒါလား မိန်းမနာမည်"

ဟု ပြော၍ အလွန်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ...

"သူ့အစ်မက 'ပန်းတော်ဝင်'တဲ့ ၊ သူ့လိုပဲ တအားလှတာ"

နှင်းပြောသမျှ မကောင်းကြောင်းမပါဘဲ ကိုယ့်မြို့မှာ ဒီလိုရှိကြောင်း၊ ဒီလိုသာလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်း သာသာထိုးထိုးလေးပဲ ဖြစ်နေတတ်၏ ။

"ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ အဲဒီလို အချောအလှတွေရှိနေတာ နင် အံ့သြသွားလား" ဟု မေးလိုက်သေးသည် ။ အလွန် မဖြေရသေးဘဲ သဲကပဲ ရယ်လျက် ...

"နတ်ကတော်လောင်းလျာကိုများ နှင်းရာ၊ လူဖြစ်ရှုံးရမှာ ပဲ ဥစ္စာ"

"ပါလာပြန်ပြီ သူ ..."

နှင်းမျက်နှာ စူပုပ်သွားတော့ သဲက ဟားတိုက်ရယ်သည် ။ အလွန်လည်း လိုက်ပြီးမိ၏။ ဟုတ်သည် ။ တကယ် နှမြောစရာကောင်းနေတာက

အမှန်ပဲဟာ။

အခန်း(၃)

"နှမြောရအောင် ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ဖေဖေ"

"ဖြစ်တော့မှာ သေချာနေလို့ ပေါ့ကွ၊ ဦးကြည်ဇင်သား ဘယ်မှာ လဲ ဆို လိုက်ရှာလိုက် ဟဲစတိုင်ထဲမှာ တွေ့၊ အထည်ဆိုင်မှာ တွေ့။"

"ဟဲစတိုင်မှာ ဆံပင်သွားညှပ်တာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အထည်ဆိုင်သွား တာက သူငယ်ချင်းရှိလို့ သွားတာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် ဖေဖေတို့ က အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ ပဲ ကြည့်နေတော့ ဒါပဲမြင်မှာ ပေါ့"

"အံမယ် ဖေဖေတို့ ဆိုတာက မမကိုပါ ဆွဲထည့်ပစ်လိုက်တာလား"

ပန်းတော်ဝင်က နောက်က ဆံပင်တွေကို ရှေ့ကိုဆွဲယူပြီး ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်နေရင်း အပြင်ထွက်လာသည် ။

"ဖိုးခွား ပြန်ပြောစမ်း"

"အဲဒီလို နောက် မခေါ်နဲ့ တော့"

"ကြည့်စမ်း ဖေဖေ"

သမားက ဘယ်သူ့ကိုမှ မခံ။ ဖအေကို မျက်နှာပုပ်ချ၍ နေပြီး အစ်မဖြစ်သူ ရောက်လာတော့ မကြည် မလင်ကြည့်၏။ သားအဖနှစ် ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဘယ်လိုရှေ့ဆက် ရ() မသိ ဖြစ်သွားကြသည် ။

ဦးကြည်ဇင်က အသက်လေးဆယ်ကျော်မှာ မုဆိုးဖိုဖြစ်ခဲ့သည် ။
ငွေကြေးပြည့်စုံပြီး ရုပ်ရည်အရွယ် လည်း ရှိသေးသည် မို့ နောက်ထပ်
အိမ်ထောင်မပြုချင်ရင်တောင် ကိုယ့်စည်းစိမ်နှင့် ကိုယ် ကြိုက်သလို
သုံးဖြုန်း၍ အပျော်ရှာလို့ ရ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီသမီးကြီးနဲ့ ဒီသားလေးမျက်နှာကို တစ်ကမ္ဘာထင်ကာ
ဦးကြည်ဇင်က တည်တံ့စွာနေသည် ။ စီးပွားရေးထဲမှ ပဲ စိတ်ကိုနှစ်၍ ဆ
ထက်ထမ်းပိုးကြိုးစား၏။ သမီးကြီးကလည်း တော်ပါသည် ။ သားငယ်
က လည်း မဆိုး။

ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သူထက် ပိုချော ပိုနုနေသော ဒီသားက အ
နေအထိုင် မတတ်။

နောက်ထပ်တစ်ခါ သားအဖ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ဦးကြည်ဇင်က
မျက်နှာကို ပိုတင်း၍ သားဘက် လှည့်၏။

"မင်းကို အဲဒီနတ်ပွဲ ဘယ်သူခေါ်သွားတာလဲ"

"ခေါ်မဲ့သူရှိမှ သွားရအောင် ကျွန်တော်က ခြေမခိုင်သေးတဲ့ ကလေး
လေးမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေရာ၊ ကြည့်ချင်လို့ သွားတာပေါ့"

"ဟ ... မင်းကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဝင်ကနေတာလေ"

"နတ်ကတော်က အတင်းခေါ်တာ"

"ဪ ... ဒါဆို မင်းက အတင်းခေါ်ရင် ရတယ်ပေါ့"

သမား၏ မျက်လုံး ဝင်းခနဲ ရောက်လာ၏။ ဦးကြည်ဇင်က မဲ့မဲ့ကြီး
ကြည့်၍ မေးဆတ်ကာ ...

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နတ်ကတော်တွေ ခေါ်တိုင်းသွားတတ်တဲ့ ကောင်"

ဘာကောင်လဲ"

"ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ "

"မင်း ဖေဖေကို မအော်နဲ့ လေ"

အကြားမတော်ဖြစ်လာတော့ ပန်းတော်ဝင် မနေသာ။

ဖေဖေက အလုပ်ရုံတွေ၊ ပွဲရုံကြီးတွေနှင့် အလုပ်သမားပေါင်းများစွာကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနိုင်တဲ့ သူ၊ သူမက အလယ်တန်းကို ကျောင်းဆရာမလုပ်ခဲ့သေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သမားကျမှ ဖေဖေလည်း မနိုင်၊ သူမကလည်း မပြောရက်။ ဒီကောင်လေး မမိုက်ရိုင်းတတ်ပေမဲ့ ပြောလိုက်ဆူလိုက်ပြီဆို တစ်ခွန်းမှ နာခံတာမရှိ။

လူကြီးက တစ်ခွန်းဆို သူက ဆယ်ခွန်းလောက် ပြောပြီးသား။ မောင်ဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း ပန်းတော်ဝင်က ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီးသွားသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ကျောနောက် ပြန်ပို့လိုက်၏။

"ပေါင်းလိုက်တဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကိုက ယောက်ျားလေးထက် မိန်းကလေးတွေက များ တယ်၊ မိန်းကလေးနဲ့ ပေါင်းမှ တော့ မိန်းမဗာဟီရတွေပဲ မင်း ကျွမ်းကျင်မှာ ပေါ့"

"ဘာဆိုလို့ လဲ၊ ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းနီ လိုက်ဆိုးနေလို့ လား၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် လိုက်စီးနေလား"

"အဲဒီလိုနေမှ တော့ မင်းကို မမမက ထမီဝတ်ပေးဖို့ ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေစမ်း"

"ငြိမ်နေရင် မမတို့ က မဟုတ်တာတွေပဲ စွပ်စွဲနေမှာ လေ၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းထားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နတ်ပွဲ သွားကြည့်တာနဲ့ အခြောက်တဲ့ လား"

"မင်းကို ဒီလိုပဲ ပြောကုန်ကြပြီ သူ့သူ၊ ကြာရင် အခြောက်လို့ ခေါ်ကြတော့မယ်"

"ပြောပါစေ မမရာ၊ ကြားအောင်လာမပြောရင် ပြီးရော၊ ကြားလို့ ကတော့ သိသွားအောင် မေးပစ်လိုက် မယ်"

"ဘုရား ... ဘုရား"

နုနုဖပ်ဖပ် နူးနူးညံ့ညံ့နေတတ်သည့် ပန်းတော်ဝင် ရင်ဘတ်လေးဖိ၏။

သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတချို့က ရေလာမြောင်းပေးတွေ ပြောသည် ။ တချို့က ကဗျာတွေရေး၊ သီချင်း တွေပေးနှင့် စကြတာတွေလည်း ရှိသည် ။ ဒါတွေကို သင်းက စိတ်ဝင်စားလို့ လား။

ယောက်ျားလေးပဲ၊ မိန်းမလှလေးတွေ ရှုံးလောက်သည် ။ ကိုယ်လုံးက ပါးပါးလျားလျားနှင့် အရပ်မြင့် တော့ လမ်းလျှောက်ပုံက နွဲ့သည် ဟု ပြောကြ၏။

အားလုံးက သမား အခြောက်စိတ်ဝင်နေပြီဟု ပြောကြတာကို ကြားနေရပေမဲ့ ပန်းတော်ဝင် သိပါသည် ။ ကိုယ့်မောင် ဒီလိုမဖြစ်နိုင်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မပြောလျှင် ပါးစပ်ပိတ်နေသလောက် ပြောပြီဆို ရိုင်းမှ ရိုင်း၊ ဒါ မိန်းကလေး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ပါးစပ်တဲ့ လား

။

ကိုယ့်မောင်ကိုပဲ မမြင်ဖူးသူလို့ ငေးကြည့်ကာ ရင်ဘတ်မှာ ဖိထားမိ

သည့် လက်ကို သာသာလေးပြန်ချ ဧါ။ တံတွေးတစ်ချက်မျိုရင်း ကိုယ်ပြောချင်တာကို အစပြန်ရှာရသည် ။

"အားလုံးပဲ ထားလိုက်တော့ မောင်လေး၊ မင်း နောက်ထပ်ပြီး နတ်ပွဲ ဝင်တာတွေ၊ နတ်ကတော်တွေနဲ့ တွဲတာတွေကို ဆင်ခြင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လုံး ဝမလုပ်နဲ့ ၊ မမတို့ က လူပြောသူပြောခံရရင် သိက္ခာကျတာ၊ အရှက်ရ တာ ရှိမယ်၊ မင်းက လူညွန့်တုံးမှာ ၊ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် လူအထင် အမြင်သေးပြီး မင်းဘဝကို ဘယ်လိုရှေ့ဆက် လူတောတိုးမလဲ"

"ပြောမနေနဲ့ တော့ သမီး၊ ဆုံးမရင် ပြန်ပြန်ပြောနေတာက လူကြား မကောင်းဘူး၊ ဒီတစ်ခါသွားကြည့် မင်းကို ငါ လိုက်မခေါ်ဘူး၊ အဲဒီနေရာ မှာ တင် သွေးထွက်အောင် ထိုးပစ်ခဲ့ပြီး လူမိုက်ငှားလွှတ်လိုက်မယ်"

ပြောပြီး ဦးကြည်ဇင် ဆတ်ခနဲ ထရသည် ။ ဒေါတွေမောတွေနှင့် လှ ည့်ထွက်သွားပေမဲ့ ပြုံးစိစိ မချိုမချည် ဖြစ်သွားသည့် သမားပုံစံကို မြင်မ သွားရှာ။

ထို့ပြင် ပန်းတော်ဝင် နားထဲသို့ ခပ်သဲ့သဲ့အသံလေး တိုးဝင်လာခဲ့၏။

"လွှတ်လိုက်ပေါ့ ကောင်းတယ်" တဲ့ ။

အခန်း(၄)

"ချောလိုက်တာနော်"

နောက်က အသံချဲ့ပျစ်ပျစ်ကြောင့် သမား ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

"အရမ်းချောတာပဲ၊ အဲ ... မဟုတ်ဘူး ၊ လှတာ လှတာ၊ မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးလို"

သူသိလိုက်သည် ။ တမင်တကာ သံရှည်ဆွဲ၍ ကျကျနနလိုက်ကပ်ဖဲ့နေတာ ဖြစ်သည် ။ အုပ်စုနဲ့ လား၊ နှစ်ယောက်လား၊ လှည့်မကြည့်ပေမဲ့ စိတ်ကမှန်းရင်း ကြက်သားထုပ်ဆွဲထားသည့် လက်က တင်းသွားခဲ့၏။

"ကြက်သားတွေ ဝယ်လာတာလား၊ ချက်စားဖို့ လား၊ ကြော်ပြီး ကိုကြီးကျော် ဆက်သဖို့ လားဟင်"

ဒေါသက ခေါင်းပြူလာ၏။

"အလွန်ရယ် နင်ကလည်း "

စကားသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် နောက်တစ်ယောက်အသံကို မသဲမကွဲ ကြားရပြန်သည် ။ ပြီးတော့ ရယ်သံသဲ့သဲ့ လေးနှင့် ...

"ဒီနေ့ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး လှလှပပလေး က,နော်၊ လာအားပေးမယ်"

သမား ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ ရှေ့ကို ကျော်တက်လာအောင် ဘေးကပ်နေလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ရှေ့ကိုရောက်မလာဘဲ သူမတို့ က

အလှကုန်ဆိုင်ထဲကို ဝင်နေကြ၏။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ သုံးယောက်
။

အကုန်လုံး ပခုံးအောက်သာသာ ဆံပင်တွေနှင့် ဖြစ်ကာ ဒီဘက်က နှစ်ယောက်ကို သူ သိသည် ။ ဟိုဘက် အစွန်က ပန်းခရမ်းရောင်လဲ့နေသော ဆံပင်ပျော့ပျော့နှင့် တစ်ယောက်ကို စူးစိတ်စွာကြည့်မိ၏။

အသားရောင်က ဖြူတာ၊ ညိုတာမဟုတ်ဘဲ ဝင်းထိန်နေသည် ။ သုံးချိုးတစ်ချိုးလေး မြင်နေရပေမဲ့ နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေး၏ တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်ရသည် ။

ထို့ကြောင့် နှုတ်သွက်၊ လျှာသွက်ပုံစံလည်း ပေါက်နေ၏။

သေချာပါသည် ။ စောစောကပြောလိုက်တာ သူမပဲဖြစ်မည်။ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့မှ ဈေးကြီးက ဒီတစ်ဈေးပဲ ရှိသည် ။ ဒီနေ့ဥပုသ်နေ့မို့ ဈေးကြီးပိတ်ထားသဖြင့် အပြင်ဈေးမှာ လူစည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မနက်ကိုးနာရီဆိုတာ လူစည်ကားဆုံးအချိန်။ သူ မမကို ဈေးလိုက်ပို့တာဖြစ်ကာ ပြန်သွားကြပြီးမှ ကြက်သားထုပ် ကျန်နေခဲ့သဖြင့် လာပြန်ယူခြင်း ဖြစ်၏။

လက်တစ်ဖက်က စက်ဘီးသော့ကို ဖိဆုပ်ထားရင်း ရှေ့ဆက်မသွားဖြစ်တော့ပေ။

ထိုစဉ် ပန်းခရမ်းရောင်ဆံပင်နှင့် မျက်နှာလေး ဒီဘက်လှည့်လာ၏။

သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်ခုံးထူထူလေးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲမြင့်၏။ သူခိုးလူမိသွားတာမျိုး မဟုတ်၊ သူ ကြည့် နေတာကို ပြန်ဖမ်းပြီး ‘ဘာကြည့်တာလဲ’ ဟု မေးလိုက်သလိုမျိုး။

ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ

ပြီးရိပ်ထင်သွားကာ ရှေ့ပြန်လှည့်၏။ ဒါကိုမခံနိုင် ပါဘူးဆိုမှ ဒီတိုင်းပဲ စွပ်စွဲလှောင်ပြောင်သွားသဖြင့် သမား ရင်ထဲမှာ တနွံနွံဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် ကျောခိုင်းရပ်နေသည့် ထိုသုံးယောက်ဆီမှ မျက်လုံးကို မခွာနိုင်။ ခြေလှမ်းကလည်း ဒီနားမှာ ပဲ ခြေစုံရပ်နေဖြစ် ၏။

အလှကုန်ဆိုင်မှာ ဟိုဟာကောက်ကြည့်၊ ဒီဟာကောက်ကြည့်နှင့် တစ်ရှူးလေးတစ်ထုပ်ပဲဝယ်ပြီး သုံးယောက် ဒီဘက် ပြန်လှည့်လာကြ၏။

သူမမျက်နှာက ပြုံးစိစိ မချိုမချည်နှင့် သူ့ကို မကြည့်သော်လည်း ...

"နင်ကလဲ ဒေါသဖြစ်နေလိုက်တာ နှင်းရယ်၊ လှတယ်ပြောတာများ ဖြစ်စရာလား၊ အဟွန်း ရုပ်ကြီးက ..."

ဆိုသည့် အဖျားသတ်စကားမှာ မျက်ဝန်းတစ်ချက် ဒီဘက်ဝေသွား၏ ။ သမားရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိဖြစ် သွားသည် ။ ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ကပ်လျှောက်သွားပြီး မထီလေးစားပြောချသွားပုံက လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့် ဆွဲပြီး နားရင်းနှစ်ချက်လောက်အုပ်ပစ်ဖို့ ကောင်း၏။

သူ့မျက်နှာကိုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာလား၊ ကနွဲ့ကလျ တကယ်ဖြစ်နေသည် လား၊ တွေးလိုက်မိပေမဲ့ သူ လက်မခံနိုင်။

မနေ့က နတ်ကနားပေးပွဲမှာ သူ့ကို မြင်သွားခြင်းသာဖြစ်သည် ။ သူတို့ က သုံးယောက်၊ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ယောက်တည်းမို့ ငြိမ်နေလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပေ။

နောက်ထပ် ‘မိန်းမကောင်းရန်တွေ့’ ဟု ထပ်အပြောခံရမှာ စိုးလို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရတာဖြစ်သည် ။

အပြင်လမ်းမပေါ် ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ ထိုသုံး

ယောက်၏ ပုံရိပ်တွေ ရှိနေသေး သည် ။ ထိုအထဲမှာ မှ
အနက်ရောင်ပြေးနေသည့် ဂျင်းပန်န့်နှင့် အဝါရောင်နုနုတီရှပ်လေး ဝတ်
ထားသော တစ်ယောက်က ထင်ကျန်ခဲ့၏။

တမ်းတစွဲလမ်းသွားတာမဟုတ်၊ ပြုံးနေသည့် အဲဒီ မချိုမချင်ရှပ်လေး
ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုင်ပေါက်လွှင့် ပစ်လိုက်ချင်တာ။ တွေ့မယ်။
